

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 9693/2554

พนักงานอัยการจังหวัดพระนครศรีอยุธยา โจทก์ นายประดิษฐ์ สืบสาย กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 289, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 6, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 10, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 97, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/1, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 138, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 53, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อสายลับล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนได้แล้ว ผู้เสียหายกับพวกเข้าไปจับกุมจำเลยทั้งสาม โดยใช้รถยนต์ 2 คัน คันหนึ่งขับไปขวางหน้ารถยนต์ที่จำเลยที่ 1 เป็นคนขับ และรถยนต์อีกคันหนึ่งที่มีผู้เสียหายนั่งมาด้วยขับไปขวางทางด้านหลัง ผู้เสียหายลงจากรยนต์มายืนด้านหลังรถยนต์ของจำเลยที่ 1 พร้อมพูดแสดงตัวเป็นเจ้าพนักงานตำรวจเพื่อจับกุมด้วยเสียงดัง จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ถอยหลังพุ่งตรงไปทางผู้เสียหาย ผู้เสียหายกระโดดหลบ รถยนต์ที่จำเลยที่ 1 ขับชนทางด้านหน้าของรถยนต์ พันตำรวจโท ฉ. ที่ขวางอยู่ด้านหลังได้รับความเสียหายค่อนข้างมาก การที่จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ถอยหลังดังกล่าวย่อมเล็งเห็นผลได้ว่าหากผู้เสียหายไม่กระโดดหลบรถยนต์ที่จำเลยที่ 1 ขับอาจชนผู้เสียหายซึ่งยืนอยู่ทางด้านหลังในระยะห่างเพียง 5 เมตร ถึงแก่ความตายได้ การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงเป็นความผิดฐานพยายามฆ่าผู้เสียหายซึ่งเป็นเจ้าพนักงานกระทำความผิดตามที่ตาม ป.อ. มาตรา 289 (2)

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 6, 7, 8, 10, 15, 66, 97, 100/1, 102 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 80, 83, 91, 138, 288, 289 ribs ของกลาง และเพิ่มโทษจำเลยที่ 1 ตามกฎหมาย จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพในข้อหาร่วมกันมี ยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน ส่วน ข้อหาอื่นให้การปฏิเสธ จำเลยที่ 2 และที่ 3 ให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้ง สามมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2) (ที่ถูก มาตรา 15 วรรคหนึ่ง และวรรคสาม (2)), 66 วรรคสอง, 102 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 จำเลยที่ 1 และที่ 3 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 138 วรรคสอง ประกอบมาตรา 83 จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (2) ประกอบมาตรา 80 เรียงกระทงลงโทษจำเลยทั้งสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐาน ร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและฐานร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน จำคุกกระทงละ 4 ปี และปรับกระทงละ 400,000 บาท ความผิดฐานร่วมกันต่อสู้ขัดขวาง เจ้าพนักงาน ลงโทษจำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 1 ปี สำหรับจำเลยที่ 1 ความผิดฐานร่วมกันต่อสู้ ขัดขวางเจ้าพนักงานกับความผิดฐานพยายามฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่เป็นกรรม เดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานพยายามฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการ

ตามหน้าที่ อันเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ประกอบมาตรา 52 (1) ให้จำคุกจำเลยที่ 1 ตลอดชีวิต จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพขอหาความผิดต่อ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ ส่วนข้อหาอื่นก็นำสืบเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา จำเลยที่ 2 และที่ 3 ให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ลดโทษให้จำเลยที่ 1 ในข้อหาความผิดต่อพระราชบัญญัติ ยาเสพติดให้โทษและลดโทษให้จำเลยที่ 2 และที่ 3 กึ่งหนึ่ง ส่วนข้อหาพยายามฆ่าเจ้าพนักงาน ลดโทษให้จำเลยที่ 1 หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 53 คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 37 ปี 4 เดือน และปรับ 400,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 4 ปี และปรับ 400,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 4 ปี 6 เดือน และปรับ 400,000 บาท หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 และ 30 แต่ให้กักขังไม่เกิน 2 ปี รัชชของกลาง ยกคำ ขอให้เพิ่มโทษจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิจารณาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้อง สำหรับจำเลยที่ 1 ในความผิดฐานพยายามฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (2) ประกอบมาตรา 80 ลงโทษจำเลยที่ 1 ฐานร่วมกันต่อสู้ ขัดขวางเจ้าพนักงาน ให้จำคุก 1 ปี ลดโทษให้หนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 8 เดือน รวมกับโทษฐานอื่นตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น เป็นจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 4 ปี 8 เดือน และปรับ 400,000 บาท นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ขณะเกิดเหตุเป็นเวลาประมาณ 18 นาฬิกา จำเลยเบิกความยอมรับว่าท้องฟ้า ยังไม่มีมืด ผู้เสียหายลงจากรถยนต์มายืนทางด้านหลังรถยนต์จำเลยที่ 1 พร้อมกับพูดแสดงตัวเป็น เจ้าพนักงานตำรวจเพื่อจับกุมด้วยเสียงดัง และขณะที่จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ถอยหลังพวกของ จำเลยที่ 1 ที่นั่งอยู่ทางด้านซ้ายใช้อาวุธปืนปาลอมยิงมาทางผู้เสียหาย จึงเชื่อว่าขณะนั้นจำเลยที่ 1 ทราบอยู่แล้วว่า ผู้เสียหายยืนอยู่ทางด้านหลัง แม้ข้อเท็จจริงจะได้ความว่าขณะนั้นจำเลยที่ 1 มีอาการตกใจ แต่ได้ความจากคำเบิกความของผู้เสียหาย พันตำรวจโทฉลอง และจำสืบทารวจ เสกสรร พยานโจทก์ว่า รถยนต์ที่จอดขวางอยู่ทางด้านหน้ามีช่องว่างให้จำเลยที่ 1 สามารถขับ รถยนต์หลบหนีไปได้ทันทีทั้งทางด้านซ้ายและด้านขวา โดยไม่ต้องขับรถยนต์ถอยหลังก่อน การที่ จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ถอยหลังดังกล่าวจำเลยที่ 1 ย่อมเล็งเห็นผลได้ว่าหากผู้เสียหายไม่กระโดด หลบ รถยนต์ที่จำเลยที่ 1 ขับอาจชนผู้เสียหายที่ยืนอยู่ทางด้านหลังในระยะห่างเพียง 5 เมตรได้ และรถยนต์ที่จำเลยที่ 1 ขับดังกล่าวถอยหลังไปชนกับรถยนต์ที่พันตำรวจโทฉลองจอดขวางอยู่ทาง ด้านหน้ารถยนต์เป็นเหตุให้ได้รับความเสียหาย ซึ่งเมื่อพิจารณาภาพถ่ายความเสียหายของรถยนต์ ที่จำเลยที่ 1 ขับ และรถยนต์ของพันตำรวจโทฉลองตามภาพถ่าย ในส่วนที่รถยนต์ทั้งสองคันชนกัน แล้วจะเห็นได้ว่าได้รับความเสียหายค่อนข้างมาก จึงเชื่อว่าจำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ถอยหลังด้วยความเร็ว ซึ่งหากผู้เสียหายไม่กระโดดหลบอาจชนผู้เสียหายเป็นเหตุให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตายได้ การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงเป็นความผิดฐานพยายามฆ่าผู้เสียหายซึ่งเป็นเจ้าพนักงานกระทำการ ตามหน้าที่ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิจารณายกฟ้องจำเลยที่ 1 ในความผิดฐานนี้นั้น ศาลฎีกาไม่ เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น พิจารณาแก้เป็นว่า ให้บังคับคดีไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

องค์คณะ

สุริยง ลิมสรัตนันท์ · ชูเกียรติ ตันทวิวงศ์ · ประทีป ดุลพินิจธรรมา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/>

